

THE NOBLE ART OF SELF DEFENCE

Jag har alltid haft ett abnormt intresse av kulor, krut samt hemgjorda bomber och granater. Än så länge har jag alla tentakler intakta, men några hårda dygn har jag genomlidit och för den som inte har haft rekorderliga brännskador så kan jag meddela att tiden går väldigt sakta när man sitter med händerna i iskallt vatten.

Jag var i rätt så späd ålder när en lärare avslöjade ingredienserna i svartkrut och som en extra bonus talade han även om dom rätta blandningsförhållandena. Eftersom jag inte vet vad preskriptionstiden är för terroristhandlingarna som följde i spåret av den pratglade lärarens information så kommer jag inte beskriva några attentat som för övrigt var ganska spektakulära. Min pyrotekniska bana tog ett glädjeskutt när en givmild bybo levererade 2.5kg dynamit, men som trettonåring så kände man av ett massivt motstånd då man försökte få tag på stubin och tändhattar men med lite fantasi var det inte så svårt att få dynamiten att smälla.

Sedan följde flera misslyckade försök med gelatinerad rödsprit pga. misslyckandena så riktades intresset mer åt skjutvapen. Det finns säkert någon läsare som misstänker att jag vid den här tidpunkten var föräldralös men ingalunda, mina föräldrar var mjölkbönder med ett väldigt regelbundet arbetsschema som man fick anpassa aktiviteten efter.

En gammal hagelbössa fick utstå laddningar allt ifrån ett huvud från en barbiedocka till krossad polkagris. Ingen av laddningarna gjorde något större intryck på mig så en period av traditionellt skytte inleddes istället. Jag tillhör en skara människor som spridit ofantliga mängder bly omkring mig utan att för den skull blivit en duktig skytt, det enda som har hänt är väl att man inser sin begränsning och det är väl vackert så.

Jag handladdar hagel, gjuter slugs som tvingas ner i hylsor, gjuter kulor och laddar flertalet kalibrar från 22 till 458, provar laddningar som skulle få vilken levnadsglad skytt som helst att fly till någon annan kommun. Ligger för tillfället och funderar på en konstruktion där kulan skall detonera när den träffar målet, men på något sätt så känns det som jag har hamnat i en återvändsgränd.

Vildsvinsetableringen på mina marker sammanföll med en sällsynt gynnsam ekonomisk period i mitt liv, enligt all expertis som uttalade sig i jaktpressen så var en dubbelstudsare det enda raka om man skall ge sig ikast med viltbråd som är potentiellt farligt. En bockdubbel i cal.9.3X74r borde väl göra susen, utbudet av dubbelstudsare är väldigt begränsat men med svullen plånbok och entusiasm så hittades ett lämpligt vapen. Jag har aldrig varit besvärad av onödigt tilltagen rekyl men det är inte samma sak som att jag behärskar den. Jag tycker att det är lite humor att halvt ihjälslagen försöka komma tillbaka till en acceptabel skjutställning för att avlossa skott nr två.

Vad jag förstår så förekommer skytte mot levande björnar i övre hälften av vårt land, eftersom jag ofta sitter på "kammarn" och funderar så har jag lite tvivel på hur användbar en dubbelstudsare mot farligt vilt egentligen är. Vad jag hört så är björnen en ganska grinig måltavla och med ett dåligt skott från nära håll så är det väl ganska vanligt att björnen handgripligen vill uppmärksamma skytten om vad denne har ställt till med. Med en dubbelstudsare så står man där med endast en "pärla" kvar som måste placeras i det centrala nervsystemet för en knall och fall verkan. Känner man sig stressad och kallsvettig efter det första dåliga skottet så skulle det vara intressant att ha en pulsmätare på skytten om även det andra skottet skulle missa dom vitala delarna.

Att lägga ner energi på att hitta en hagelbössa som passar en själv är oftast en självklarhet men med kulvapen har vi en annan inköpskultur, där prioriterar vi andra saker som tillverkarna klassar som revolutionerande i sin iver att hitta köpare, att man sedan får skrynkla ihop ansiktet till en veckad massa för att hitta riktmedlet bekymrar få. Med en gammal repeterstudsare där kolvkam, kolvlängd och riktmedel anpassats till användaren så kan man med små ekonomiska insatser få ett vapen som överträffar det mesta i stressade situationer. Poängen med anpassning är att få harmoni i hela skytteprocessen, prova gärna nästa gång du skjuter. Samtidigt som riktmedlet åter når målet efter avlossat skott så skall en ny "pärla" sitta i patronläget klar för avfyrning, det är ingen vits med supersnabba repeteringar om halva kroppen måste modifieras för att överhuvudtaget hitta riktmedlet igen.

Jag har provskjutit en sbs. dubbelstudsare i cal 9,3 som inte var anpassad för mig och med tanke hur vapnet betedde sig så var den nog inte anpassad för någon annan heller, utan stress så sköt jaktkompisen fortare ner två ölburkar med en vanlig repeter än vad jag gjorde med dubbelstudsaren, lite att fundera på till teoretiskt kommande björnmöten.

En bygelrepeter har sina fördelar den tvingar skytten att hålla kvar vapnet vid axeln för att repeteringen skall fungera klanderfritt att vapnet har en beprövad konstruktion bör väl tilltala nervöst lagda björnjägare. Om man råkat fått astronomiska skatteskulder samtidigt som man mist familjen i en bilolycka så torde väl en halvautomaten vara ett vettigt alternativ, jag deltog i någon form av björnskytteprov där sex halvautomater också anslöt, tre av automaterna packade ihop under dagens övningar men med tanke på att björnarna endast bestod av cellulosa så splittrades inga familjer. Nu tror jag väl att halvautomater procentuellt fungerar bättre än vad som visades under skytteövningen men skall automaten krångla någon gång så är det säkert när björnen närmar sig i 20m/s från tio meters håll.

Mitt nästa bygge blir av en Remington framstocksrepeter (pump) vapnen är svåra att få tag på här i Sverige så leverans från Staterna var det bästa alternativet, leveranstiden är ca sex månader -gud vad jobbigt. Forsa Bössmakeri står redo med vinkelslip och pinnsvets när vapnet har passerat gränsen, kalibern skall ändras till 358W, ställbar kolvkam är ett måste likaså ett siktblad av skelettmodell lite andra yttre ändringar kommer att genomföras, men framför allt kommer mycket inre jobb att läggas ner så att alla spår av fräsmaskinen utplånas.

Jag har ett drömbygge som aldrig kommer att bli av men tänk er en välbalanserad dubbelstudsare i cal 45-70, vapnet skall vara en bygelrepeter med ett magasin för ytterligare två patroner, -pang pang rassel pang pang, optimal lösning anser jag i livsavgörande jaktögonblick.

Utan några teoretiska kunskaper så lyckades jag få två olika kulor att nå samma träffpunkt på 60m prestationen var säkert inte så märkvärdig men eftersom målet var det som jag lyckats med så ansåg jag mig själv som en handladdare av rang. Avsikten med laddningarna var följande, som första kula mot oskadat vilt vill jag använda en ca.16gram tung Barnes TSX kula, det är en väldigt aggressiv kula det som ofta blir ett genomskott av. Eftersom kulan skall användas mot oskadat vilt så får man ha lite is i magen och invänta lämplig tidpunkt för avfyrning så att hundar och bärplockare inte kommer till skada. En fördel med TSX kulan är att den som regel har en restvikt på 100% till skillnad från Tyska TUG kulor som fungerar som mindre splitterbomber. Som andra och tredje kula vill jag ha tämligen "blöta" bonade kulor som stannar i viltet, tanken med det är att efter en mindre lyckad första insats så brukar tunnelseendet infinna sig i samma takt som grisen närmar sig, utan full koll på hundar så ökar chanserna till ett lyckligt slut för alla familjemedlemmar om den andra kulan stannar i den anfallande grisen. Eftersom ett stort inköp av Oryx 18.5gram lång tidigare hade ägt rum för en annan avsikt så var det naturligt att experimentet fick börja med den kulan, jag har förstått att 15grams Oryxen i 9.3 skall fungera bättre men med ett överflöd av 18.5grams kulor så fick det bli den. Döm av min förvåning så behövdes bara smärre justeringar av laddvikten för att kulorna skulle harmonera ut till det hiskliga avståndet av 60m hur träffbilderna ser ut på dubbla avståndet tänker jag inte gå in på. Jag kan inte erinra mig om att jag skjutit någon gris för hund där avståndet varit mer än 15meter och det rör sig om ganska stora kvantiteter gris så jag är ganska nöjd med konceptet. Att folk använder andra kulor pga. helt andra teorier får jag acceptera men det är inte lätt.

Använd sommaren till att träna skytte och låt vapnet bli en förlängd del av kroppen, du skall med ett enkelt handgrepp utan att titta ner på bössan kunna konstatera om bössan är säkrad, rödpunkten påslagen, snälltrycket avaktiverat osv. då kanske vi slipper massa skadeskjutningar på björn som skedde förra hösten, skärper vi oss inte så kommer det komma obligatoriska skjutprov osv. ni vet hur det är ju mer lagar och krångel som införs desto lättare är det att man hamnar i Kumlabunkern.

Vi hörs!

Jonas Hellström